

ACC. N:R **M. 8383** : 1-9.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåne*

Upptecknat av: *J. Aug. Persson*

Härad: *Oxie*

Adress: *St. Graaberg 13, Lund*

Socken: *Lärslöv*

Berättat av: *P. N. Heimert, Kvistorp*

Uppteckningsår: *1942*

Född år *1874*
och av upptecknaren

Nämndens utval.

s. 1-7.

Födrens skald.

s. 8-9

När Per Göransson blef vald till nämndeman.

Det hade varit nämdeausval i Lärslöf och då blef ju Per Göransson vald, och det var ju mest på spektakel som han blef vald, alla ginsto ju att han inte drog de till det alls. Anders Rasmussen hade ju agiterat för att han skulle väljas, han sa ju också en gång så Per han hörde det, vi får välja dig Per Göransson ty du har ju den bästa käften af oss allihopa, du kan ju ta bladet från munnen när det behöfses, och då blef han inte så litet högfärdig för ett sådant beröm, när de uppskattade honom så, det trodde han var allvarligt menat.

Och så valde de då honom, och när han så kom hem så sade han till sin kvinna, nu är de nämdeausmor, ty nu är jag vald till nämndeman för Lärslöf, och så rätade han sig.

Wad säger du Per sade hon då, har du blev nämndeman, nu må då min hönä gala, och så slog hon händerna ihopa och skratta i pur glädje, ja de må jag då säga, sådana nyheter man kan gå hemma i stugan och få veta.

Ja då får vi väl göra nämdeausgille där en dag för alla de

som valde dig där så där hans kvinna, de kan väl inte vara sämre eller så säger du Per, ja de är då toungot så där Per Göransson, en an så god som en an, och så satte han tommarne i västärnhälerna och brösta sig som en riktig herremann.

Faha tänkte han nu, efter denne dan så står där brefvens Runert nämndemannen Per Göransson Sarslöf, och så gick han in i kammaren och tände långpipan och satte sig röka med det ena benet öfver det andra, ja så är det att kenna bli nåt.

Men ute i köket där fnissade pigorna som hade hört vad det talades där inne om att ställa till nämndemansgille, då rycker väl snart den ena koen efter den andra, så blir där visst ken inte så många att mjölka sedan, och så gick det också.

Så några dagar efter så kom de från alla håll och gratulera honom när som de fått veta att han blifvit nämndeman.

Och alla skulle det ju bjudas på, han var inte snål, det var det goda med honom, alla bjöd han på, både rika och fattiga, så på det viset var han ju bra, och det visste ju också alla.

Den fäster som nu kom det var ju fjärdingsmannen Per Jönsson,

"Per Man" kallades han annars allmänt för, han bodde ju strax upptill ockrå, och när han så kom en så helia han och fråga så om nämndemannen var hemma, jaha de är han sa då Per Gjöransson, då satt han i kammaren igen och röpa på långpipan, men han reste sig inte.

Kom här ut sa han då, och så gick då Per Jönsson dit ut och helia på och sade: jag får ha den äran att gratulera, det blef ju ett ju ett riktigt bra nämmandansval här om den.

Tack sa då Per Gjöransson riktigt högtidligt, ja såme kunde de ju blifvit tyckte han nu, och rättade på sig, ja hade ju också länge väntat på det också.

Så så kom handlanden och f.d. korpralen Ahlgren och gratulera och hans närmaste granne, en annan Per Jönsson än fjärdingsmannen, en stor skålm och spektakelmakare, och så en den Rasmusson som egentligen hade gjort honom till nämndeman.

Och så kom Nik Larsson och Ola Jönsson också, de var ju svägrar de var ju gifta med var en af "Lappö" dottrar i Lilla Mållberga, "Kabiula och Mållnacka", som deras Per alltid kallade dem för.

Och sen så efter hands så kom det ändå fler, så hela stugan och hamnaren blef till sist full af bönder, slaktare, och gud vet alla som nu kommo och skulle gratulera den nye nämndemannen.

Och för var en som kom så blif Per Gäransson allt mer högfärdig, han trodde ju att det var för att de ärade och högaktade honom, han förtrod ju i sin enfald inte bättre.

Nej det var ju för att supa och skoja och drifva med honom de kommo, men han var glad kom en spellemän och skratta med församlingen, och till sist högtalig, men då såg de till varandra och blinkade, men det begrep han rakt inte.

Fy nu var det ju ett supande och skålande, och kortspelande så det stod härligen till, som varade hela dagen.

Nu börjas virost julstugan, så då gästrade där ute i köket. Ja detta var ju nog också början till olyckor också, ty nu så kom han ju riktigt i svängen bland rika storbönder och andra nämndemän också, vid tingen i Oxie domsaga, och det talde inte hans dåliga kassa vid, var han inte borta på gille, så hade han gille hemma, eller så var han på auktioner alla stans,

och där köpte han allt möjligt bräte, både likt och olik, som han många gånger intresserade sig för, och det var fär än det blef slagit för han, och var det där något som ingen ville bjuda på så så då roparen var här så nämndemannen han är ju van att bjuda, då sa Per, här e ju bara hit me skitet, och så slogs det för han, de va nämndemannen i Lärslöf så då roparen.

Och på det sättet så samlade han den östra logelängan rent full med auktionsgods utaf alla sorter, som staplades ofvannär vartannat ända upp i skuren som det hette, häller om buller så det ena tryckte sönder det andra, sen så sålde han till dem som kom och ville köpa, ty var det något folk behöfde så nog gick de dit där var ju att välja på, men då måtte de ofta sätta en lång stige till för att kunna se det som låg högst uppe i toppen, men det var ju liffarligt att gå upp för den.

Slutligen så sålde en stor del af högen också, och då gick en hel del sänder också, och då förlorade det ju i värde.

Men det fänte han sig inte vid, det skrattade åt, a ja har ju inte gidd so mied förr de skitet heller, sa han då.

Så sålde han nu för vad han kunde få, många gånger mycket billigare än han själv hade betalt för det, bara för att få pengarna kontant, det gjorde nu ingenting bara affärerna kunde gå tyckte han, man kan ju ta mer en annan gång när går det ju ihop ändå, och så skratta han, så på det sättet så var han bra att handla med, och så bjöd han ju på dem också.

Men allting har ju en ända, och så hade ju hans affärer också, när de tre ären voro gånna som han var nämndeman så blef han inte nämndeman mer, och det blef nu slut med krediten också på auktionerna, och äfven andra stans när han inte kunde hålla affärerna flytande som det heter.

Han måste nu lämna gården ifrån sig till sin sväger, och sedan flyttade han till Weberöd och anordnade där en gård men den hade han visst inte länge heller, det blef konkurs, så att han måste lämna allt, sen flyttade han till Lund.

Men han tappade inte fullt humöret för detta, han var nog beredd på att det skulle gå på detta viset, han var glad ändå, där dog hans kvinna, men sedan tog han sig en älskarinna.

Sid 7.

Han tänkte visst som så: man får väl ta sitt parti,
skräp i en olycka, här finns ju fler igen.

Han tog lifvet lätt han, och tänkte som så det går väl i
min tid, nu är jag ju af med alla skulder, nu kan jag ju
ha det mycket lugnare och bättre också.

Men så blef visst älskarinnan trött på honom, han var ju
nu ändå för gammal att tillfredställa en älskarinna, han
gaf honom respass en dag, och gifte sig så med en annan.

Ha tänkte nu Per, här är ju gott om fruntimmer i Lund, ja
får väl söka upp en annan, så fick han också en annan, jag såg
honom också i sällskap med henne, då var han klädd i bon-
spur och en lång cigarr i munnen, svängde stäkappen och var då
inte så litet högfärdig, han var ju ändå nämndemannen.

Men då tänkte jag, där är en som kan ta lifvet som de kommer,
jag undrar om han kommer ihåg när han sa: här är ja, bara het
me skitet. Nu är han död från allt ihop, han dog i fjor 1941.

Ja han lefde glad så länge han lefde, bara affäerna de gick.
[Och! Sanna berättelser.]

När Pödreus skald var i Lärslöf och rydde.

"Pödreus skald," eller Kristoffer skräddare var ju samma person, han var skräddare om vintern när det var kallt, men så fort som våren kom med solens dagar så gaf han sig ge-
n det prä lappen, och då var han åter Pödreus skald, då ville han
alls inte hära talas om att han hade varit skräddare prä vintern.

Då kallade han sig för Leljerot, det ansåg han vara ett vär-
digt namn till en skald, och i all synnerhet till Pödreus skald.

Men så kallar de mig för Lillstort istället, de djefarne.

En gång så var han kommen i Lärslöf och skulle
sy pelkar af färskinn om det nu var prä vintern eller efterhörtet
det vet jag inte så noga och det gör ju också det samma.

Så var där tre andra skräddare också från Lunnarö, Nils
Persson och hans söner Leppe och Heimer som skulle sy kostymer till
dem där i gåren, men de varo ju kompetenta skräddare de, så att de
ville inte sy pelkar af färskinn, eller säcka och madrasser heller,
utan det fick Kristoffer hålla till godo med, och det gjorde han
gärna om vintern när det var kallt, men inte om sommaren.

Men till att ny nyttar det var han rent af duglig till
sade Heimer, helst om han bara kunde få några sylvar varje
dag, så quodde han på utaf glatta lifvet också.

En dag så hade då bonden varit ute på marken och skjutit en hare som han kom in i stugan med och lade den på
då Kristoffer där satt och nydde på hans färskinnspele och
sade: kan du dikta lite om denne haren Kristoffer så ska du
få en stor syp. De får ja väl då så då Kristoffer, men ja får
nog han den först annars tror jag inte att det går, jag blir ju
inte riktigt i stämning för, min sann.

Nej så då bonden det kan du inte få, du ska förtjenna den
först innan du får den, kan du väl begripa.

Då får ja väl de då så Kristoffer, och så dikta han ett
vers om haren, men nu har jag glömt hur det var, men Heimer
mins det ännu, och det var ju rätt så bra, men det var äkta
hara-dialekt, så det gick i böndarna som brännvin Kristoffer.

Så fick han då skaldesypen, och tog den med så gläder min
så hans anlete sken som solen i Karlstad.

Och så fick de andra skräddarne också vara en suppe de också.
Men då fick bonden kvinnan tårarna i ögonen när han
läste upp dikten för dem, och så sa hon då till honom: de v.
då synd om dig Kristoffer att du skulle va så glad i fulle,
annars kunde du ju vad en annan kar, som har ett sådant hofd.

Ja de tycker jag själv också ibland sa då Kristoffer, men
va är där väl att göra vid det, när man är född till fullhäng
så blir man de i alla sina dagar, de kan inte hjälpas.

Så fick då skräddarne vara en suppe till varandra, och så skrattade
de åt allt samman, men kvinnan hon torka sig i synen med
förklädet och gick så ut i köket, men bonden gick ut i huggu-
huset och skulle slå haren, och så rydde de vidare glada i hagen.

Ja så gick det till när Kristoffer skräddare var både skald
och skräddare på en gång, han tog lifvet gladt, och det gjorde
han klokt, i, ty ingenting vinnes med sura miner det desto han
allför väl, ju mer han kunde drilla, ju fler suppar fick han.